

редба се състоеше въ слѣдующето: въ единия жгълъ на стаята ми — вѣхтия, на почекъ купенъ, креватъ, върху кревата голѣмъ напълненъ съ слама чувалъ, покритъ съ бѣлъ чаршафъ, а връзъ чаршафа тънъкъ вълненъ, отъ твърдѣ просто качество, юрганъ, до кревата една малка небоядисана маса, а до нея — двѣ дъсчени столчета, също небоядисани. На масата наредени: чаша съ подстаканникъ за чай, тенекиена захарница съ ключъ и една четка за дрѣхы. Въ другия жгълъ на стаята ми се красуваше съндѣкъ, също дървенъ, но боядисанъ съ червена боя и обкованъ съ тасма отъ тънко тенеке. На стѣната окачена мушамата, а до съндѣка на едното отъ столчетата бѣше туренъ единствения най-цѣненъ прѣдмѣтъ — самовара. Цѣненъ, казвамъ, за това, защото твърдѣ често обѣда и вечерята прѣкарвахъ само съ него . . . впрочемъ, друго-яче и неможеше да бже.

Една година прѣди това, съ височайши приказъ бѣхъ произведенъ въ първи офицерски чинъ. При производството получехъ опрѣдѣлената за обмундируване сума, съ която си направихъ всичко нужно и си набавихъ най-потрѣбнитѣ нѣща. На 8-й Юний, същата година, азъ заминахъ за Сърбия, като распродадохъ всичкия си имотъ, не изключая и офицерската си униформа, която прѣди единъ мѣсець бѣхъ облѣкалъ. Изваденитѣ, отъ продажбата на вѣщитѣ ми пари, ми послужиха за пѣтни разноски до Сърбия и за прѣхрана, а когато се завърнахъ отъ Сърбия всичкия ми имотъ бѣше на гърбътъ ми, а именно: сръбска куртка-мундиръ, панталони, единъ чифтъ чизми, сръбска шапка и шинель; а въ джобътъ нито счупена пара. Слѣдъ това не бѣ чудно, че прѣпълнената ми съ имотъ стая кѣнтеше, когато се говорѣше въ нея.

Отдавна бѣше минало срѣдъ нощъ, но азъ никакъ не можехъ да заспя. Въ главата ми се тѣпяха всевъзможни мисли и въспоменания. Припомнихъ си, съ какъвъ ентузiazмъ, съ какви надѣжди, съ каква вѣра въ пълния успѣхъ се впуснахме ние прѣди нѣколко мѣсеца къмъ Сърбия, а отъ тамъ — за България, за да се срѣцнемъ съ вѣковния ни врагъ — турчинътъ. Припомнихъ си несполуката и нашето разочарование и неволно се замислихъ. . . . Но махнете се тъмни мисли! . . . Слѣдъ това, мислитѣ ми — мрачнитѣ ми мисли — отетѣпиха мѣсто на новитѣ ми впечатления прѣзъ деньтъ. Пѣший конвой, българска армия и свбодна България! И като започнахъ да правя въз-